

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. бр. Гж1. 1775/12
Дана: 11.10. 2012. године
НОВИ САД

У ИМЕ НАРОДА!

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија Мире Тубин Чанак, председника већа, Марије Габрић и Габриеле Миловановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца **Р. Б.** из З.,, кога заступа П. М., адвокат из З., против туженог **ДОО „НС Т.“** из Н. С.,, кога заступа К. Н., адвокат из Н. С., ради поништаја решења, одлучујући о жалби туженог против пресуде Основног суда у Новом Саду пословни број П1. 7643/10 од 23. априла 2012. године, на седници већа одржаној 11.10.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

Жалба туженог **се одбија**, пресуда Основног суда у Новом Саду пословни број П1. 7643/10 од 23. априла 2012. године, **потврђује**.

Образложење

Пресудом првостепеног суда поништено је као незаконито решење о отказу уговора о раду туженог од године

Обавезан је тужени да тужиоца врати на посао и распореди на његово раније радно место или друго радно место које одговара његовој стручној спреми, у року од 8 дана под претњом извршења.

Обавезан је тужени да тужиоцу у року од 8 дана под претњом извршења надокнади трошкове парничног поступка у износу од 76.500,00 динара, са законском затезном каматом од 23.04.2012. године.

Против ове пресуде благовремену и дозвољену жалбу је поднео тужени из свих законских разлога, са предлогом да овај суд побијану пресуду преиначи или исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У одговору на жалбу тужилац је оспорио наводе туженог.

Жалба није основана.

Испитујући првостепену пресуду у границама разлога наведених у жалби, пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 361 ст. 2 тач. 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП и правилну примену материјалног права, сходно одредби чл. 372 ст. 2 ЗПП, овај суд налази да је иста донета без битне повреде одредаба парничног поступка, на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, правилном применом материјалног права.

Утврђено је да је тужилац био радник код туженог, када је дана године претрпео повреду на раду. Након тога, године, тужилац је са туженим закључио Уговор о раду број у коме је у тач. 3 одређено да запослени заснива радни однос на неодређено време. Чл. 23 је одређено да запослени и послодавац прихватају сва права, обавезе и одговорности утврђене законом, Правилником о раду и овим уговором. Тужилац је у периоду након повређивања био на боловању око две године, од тога осам до девет месеци у континуитету. Тужилац је телефоном године позвао М. К., директора туженог, и замолио га да следеће недеље (од до..... године) не долази на посао, што му је М. К. одобрио. Тужилац није био присутан на радном месту дана .., ..., .., ... и године. Тужилац је путем колеге М. С. доставио туженом доказе о лекарским прегледима и отвореном боловању у априлу године, али не за напред наведене дане.

Тужени је дана године донео упозорење којим се запосленом Р. Б., на радном месту машински монтер, у радном односу од године, изриче упозорење, а на основу чл. 179 тач. 2 Закона о раду. У образложењу је наведено да је запослени Р. Б. учинио повреду радне обавезе непојављивањем на послу од до године, с обзиром да послодавац није успео да ступи у контакт са запосленим, а запослени га није обавестио о разлозима недоласка на посао, те послодавац запосленом оставља рок од 5 радних дана да се изјасни на наводе из упозорења. Уколико се запослени у овом року не одазове и не достави доказ о оправданој спречености недоласка на посао, послодавац ће отказати уговор о раду без поновног упозорења.

Тужени је дана године донео решење којим се налаже да се тог дана на огласним таблама предузећа истакне упозорење од године о постојању разлога за престанак радног односа за радника Р. Б. У ст. 2 је наведено да ће се упозорење истаћи на огласној табли у управи фирме у Н. С. и на огласној табли у радионици у Н. С. и држати на огласној табли 8 дана од дана истицања. У образложењу решења је наведено да је запослени Р. Б. учинио повреду радне обавезе неоправданим непојављивањем на послу у току априла године, а како исти и надаље не долази у фирму, нити је са њим могуће ступити у контакт, одлучено је као у диспозитиву.

Тужени је дана године тужиоцу послао пошиљку на адресу, З., која пошиљка је враћена са напоменом „није тражио“. Тужени није завео у деловодним књигама када је истакнуто упозорење на огласној табли.

Тужени је дана године донео решење о отказу уговора о раду у коме је наведено да је запосленом Р. Б. на пословима машинског монтера отказан уговор о раду број од године због тога што се запослени у месецу априлу није појавио на послу и за исте дане није доставио извештај о привременој спречености за рад, тако да му се сматрају неоправдани дани 01, 02, 05, 23, 26, 27, 28, 29. и 30. април. Запосленом Р. Б. престаје радни однос дана године на основу 9 неоправданих дана у месецу априлу године. Запослени Р. Б. до године није био доставио послодавцу ни потврду о наступању привремене спречености за рад, ни извештај о привременој спречености за рад за месец април, већ тек након писмене молбе послодавца (од године) дана године доставља извештај о привременој спречености за рад за период од до године и потврду о наступању привремене

спречености за рад од године. Зарада, накнада зараде и друга примања које је запослени остварио, а која му нису исплаћена закључно са даном престанка радног односа, исплатиће се најкасније у року од 30 дана од дана престанка радног односа. У образложењу решења тужени се позвао на примену одредбе чл.179 тач.6 ЗОР и чл. 103 ЗОР. У дну решења је наведен датум године.

Тужилац је телефонским путем контактирао власника фирме из разлога зашто му није исплаћена зарада за месец април и месец мај, на шта му је исти одговорио да је добио отказ и да дође у Н. С. да прузме решење. Тужилац је године око поднева дошао у Н. С. заједно са М. Г., М. М. и М. П. и том приликом је тужилац од стране Н. К. примио решење и исто потписао, након чега се истог дана запутио у Инспекцију рада Г. Н. С..

Инспекција рада Г. Н. С. не поседује листу евиденције приступа странака у просторије за спорни период.

Полазећи од наведеног чињеничног стања и релевантних одредаба чл.195, чл. 179. ст.1 тач. 6, чл. 180, и 191. ст. 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05 и 54/09) првостепени суд је правилно одлучио када је усвојио тужбени захтев тужиоца, поништио решење туженог као незаконито и обавезао туженог да тужиоца врати на рад.

Првостепени суд је на основу доказа спроведених у току поступка у смислу одредбе чл. 8.ЗПП-а, утврдио да је тужилац дана године примио решење о отказу уговора о раду, те се рок за подношење тужбе има рачунати од године и исти истиче године, те како је тужба примљена године, односно у року од 90 дана, што је у складу са одредбом чл.195. Закона о раду, оценио је да је приговор неблаговремености тужбе изјављен од стране туженог неоснован.

Наиме, одредбом чл.185. ст. 2. Закона о раду прописано је да решење мора да се достави запосленом лично, у просторијама послодавца, односно на адресу пребивалишта или боравишта запосленог. Тужени у жалби истиче да је погрешно утврђење првостепеног суда да је тужилац решење о отказу уговора о раду примио године. Наведено истицање туженог је неосновано из разлога јер тужени у току поступка није, пружио писмене доказе не околност утврђења тачног датума када је тужиоцу уручио решење о отказу уговора о раду. Пријем решења о отказу уговора о раду констатује се на доставници, односно повратници уз потпис запосленог.

Тужени је на околност датума доставе решења тужиоцу предложио саслушање сведока Н. К., која је у својој изјави, на рочишту одржаном дана 23.03.2012. године изјавила да је решење о отказу уговора о раду тужиоцу уручено између ... и године. Сатутарни заступник туженог, М. К. је на рочишту одржаном дана 31.01.2012. године, изјавио да је тужиоцу крајем маја телефонским путем рекао да му је отказан уговор о раду, али исти се није изјаснио о тачном датуму пријема решења о отказу уговора о раду, обзиром да усмена изјава, статутарног заступника да је тужиоцу престао радни однос, не производи дејство. Такође, у решењу о отказу уговора о раду наведено да је исто донето године а у дну оспореног решења је наведен датум године, те се са сигурношћу не може утврдити када је исто донето, а чињеница да постоје пропусти у поступку доношења и достављања оспореног решења не може ићи на штету тужиоца. Правилан је став првостепеног суда када је веру о датуму пријема оспореног решења приклонио исказима сведока М. П., М. Г. и М. М., који су изјавили да је тужилац са њима у периоду између 10. и 15. јуна ишао за Н. С. и да је била среда или четвртак, те

да је тада примио решење о отказу уговора о раду, односно дана године када је био четвртак, обзиром да је тужилац у циљу доказивања наведене чињенице предлагао као доказ извод из листе евиденције странака које приступају у Инспекцију рада Града Н. С., али да исти податак није прибављен због пропуста инспекције, а како тужилац за наведено није могао знати, правилно је првостепени суд ценио намеру тужиоца за утврђивањем тачног датума пријема решења.

Надаље, тужени у поступку достављања Упозорења о отказу уговора о раду није испштовао одредбу чл.180. у вези са чл.185. Закона о раду, односно тужени је године истакао Упозорење на огласну таблу предузећа, а након тога године покушана је достава упозорења на адресу тужиоца. Дакле, наведено упозорење је тужени прво требао покушати доставити личним уручењем тужиоцу у просторијама предузећа или на његовој адреси у месту пребивалишта, уколико то није могуће тужени је био дужан сачинити писмену службену белешку о неуспелом личном достављању, те је тек онда могао приступити завршној радњи посебног начина достављања, објављивању упозорења на огласној табли у радној средини. Када од дана објављивања истекне осам дана, достављање се сматра извршеним, сходно одредби чл.185. ст. 2. и 3. Закона о раду.

Напред изложени пропусти туженог, указују да тужени није поштовао законску процедуру, која претходи доношењу решења о отказу уговора о раду, те је оспорено решење незаконито, супротно наводима жалбе.

Правилно је првостепени суд сагласно одредби чл.191. ст.1 Закона о раду обзиром да је оспорено решење незаконито, обавезао туженог да тужиоца врати на рад.

Овај суд је разматрао и остале наводе жалбе али исти нису од утицаја да законитост побијане одлуке.

Сагласно наведеном, применом одредбе чл. 375. ЗПП-а, одлучено је као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Мира Тубин Чанак с.р.

зто:

напомена:

Рев2 389/13 од 27.06.2013.године одбијена као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1775/12.